

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΑΪΚΟΣ

Ἄλκηστις καὶ ὄνειρα γλυκὰ

ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Λίγα λόγια για τὸ ἔργο

Ο ΑΔΜΗΤΟΣ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ἔξ οὐρανοῦ ἓνα μήνυμα, στὸ ὁποῖο τοῦ τίθεται τὸ δῖλημμα νὰ θανατωθεῖ ἐκεῖνος ἢ ἡ γυναῖκα του. Ὁ πανικόβλητος βασιλιάς τῶν Φερῶν, ἄγαμος ὢν, διοργανώνει ἀκρόαση, κατὰ τὴν ὁποία παρελαύνουν ἀθρόως τὰ κορίτσια τῆς πόλης, ἐλπίζοντας νὰ γίνουν βασίλισσες καὶ ἀγνοώντας ὅτι ἡ περιπόθητη στέψη τους ὁδηγεῖ κατευθεῖαν στὸν τάφο.

Τὸ τυχερὸ θύμα εἶναι ἡ Ἀλκηστις. Ἀθῶα, εὐτυχισμένη καὶ ἐρωτευμένη, ἀγνοεῖ τί τὴν περιμένει, ἐνῶ ὁ ἀδίστακτος Ἄδμητος προετοιμάζει ἐπιδέξια καὶ ἐπιμελέστατα τὸν θάνατό της.

Ἀπὸ ἓνα ἀπροσδόκητο παιχνίδι τῆς τύχης, ἡ Ἀλκηστις μαθαίνει τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἔρωτάς της συντρίβεται ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ποὺ ἀφυπνίζεται ὁ ἔρωτας τοῦ Ἄδμητου, ὁ ὁποῖος στὸ μεταξὺ ἔχει κατακτηθεῖ ἀπὸ τὶς ἀρετὲς καὶ τὶς χάρες τῆς νεαρῆς βασίλισσας.

Ἡ παρεξήγηση τῶν παρεξηγήσεων. Ἡ ἐκπλήρωση ἑνὸς μεγάλου ἔρωτα ματαιώνεται. Ματαιώνεται στὴ ζωὴ καὶ πραγματοποιεῖται θεατρικά.

Ἕνα ὀδυνηρὸ ἀλλὰ καὶ κωμικὸ παιχνίδι τοῦ θεάτρου, τοῦ ὁποίου πηγὴ ἔμπνευσης ἦταν ἡ αἰνιγματικὴ Ἀλκηστις τοῦ Εὐριπίδη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΑΙΚΟΣ

Συντελεστές τῆς παράστασης

σκηνοθεσία : ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΑΪΚΟΣ
σκηνικά-κοστούμια : ΑΝΤΩΝΗΣ ΒΟΛΑΝΑΚΗΣ
ἐπιμέλεια κίνησης : ΚΑΤΙΑ ΣΑΒΡΑΜΗ
φωτισμοί : ΘΩΜΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΣ
μουσική ἐπιμέλεια-ἐκτέλεση : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ
ὕπευθυνη παραγωγῆς : ΚΑΤΙΑ ΣΑΒΡΑΜΗ
βοηθὸς σκηνοθέτη : ΕΥΤΕΡΠΗ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Παίζουν οἱ ἡθοποιοὶ

ΓΙΩΤΑ ΜΠΙΜΠΛΗ : Ἀλκηστις
ΜΑΡΙΟΣ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟΣ : Ἄδμητος
ΧΑΡΑ ΚΟΥΤΡΟΥΜΑΝΟΥ : Σμάρω
ΗΛΙΑΝΑ ΝΑΝΤΣΙΟΥ : Ἰόπη

Ἡ διαδικασία συγγραφῆς καὶ παρουσίασης τοῦ ἔργου Ἀλκηστις καὶ ὄνειρα γλυκὰ ὀφείλεται στὴν πρωτοβουλία τοῦ Τμήματος Θεατρικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν. Ἡ παράσταση κατέστη δυνατὴ χάρις στὴν οἰκονομικὴ στήριξη τῆς Περιφέρειας Δυτικῆς Ἑλλάδας.

*Στοιχεῖα γιὰ τὴ συγγραφὴ
καὶ τὴ σκηνοθεσίᾳ τοῦ ἔργου*

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ, τὰ βλέμματα, τὰ σώματα τῶν ἡθοποιῶν, οἱ χαρακτῆρες τῶν ἡθοποιῶν, τὰ προτερήματα, ἀκόμῃ ἀκόμῃ καὶ τὰ μειονεκτήματά τους (ἐλάχιστα!) στάθηκαν γόνιμο ἐρέθισμα γιὰ τὴ συγγραφὴ αὐτοῦ τοῦ θεατρικοῦ ἔργου. Οἱ ἡθοποιοὶ δὲν ἐκλήθησαν νὰ ἐνσαρκώσουν ἢ νὰ ἐρμηνεύσουν ρόλους· ἀντιθέτως οἱ ρόλοι ἦσαν οἱ ἴδιοι οἱ ἡθοποιοί. Δὲν ἐπιλέχθηκαν κάποιοι ἡθοποιοὶ ποὺ θὰ ταίριαζαν στοὺς ρόλους, ἀλλὰ οἱ ρόλοι θὰ ταίριαζαν στοὺς ἡθοποιούς ποὺ ἐπέλεξα.

Τὰ κριτήρια τῆς ἐπιλογῆς ἦσαν προσωπικά, αἰσθητικά, ἴσως καὶ αὐθαίρετα. Ἐνα εἶδος στοιχήματος μὲ ἀβέβαιη ἔκβαση. Ὑπῆρχε μόνο ἡ βεβαιότητα ὅτι τὰ πρόσωπα ποὺ ἐπιλέχθηκαν ἦσαν ρόλοι, ὅπως καὶ ἡ βεβαιότητα ὅτι μὲ τὰ συγκεκριμένα πρόσωπα, γιὰ ἓνα διάστημα, ὅσο τὸ ὅρος Παναχαϊκὸ θὰ σκεπαζόταν ἀπὸ τὰ χιόνια τοῦ χειμῶνα τοῦ 2012, θὰ ζούσαμε τὴν ἡδονικὴ περιπέτεια τοῦ παιχνιδιοῦ, ἐνὸς ἀμείλικτου παιχνιδιοῦ: τῆς θεατρικότητος.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΑΪΚΟΣ

Στὴν πρώτη σελίδα: Μακέτα κοστουμιοῦ τοῦ Νίκου Ἐγγονόπουλου γιὰ τὴν παράσταση τῆς *Κόρης* (1956) τοῦ Ἑλληνικοῦ Χοροδράματος τῆς Παλλοῦς Μάνου (εὐγενικὴ παραχώρηση τῆς κυρίας Ἐριέττης Ἐγγονοπούλου).